

[Elisabeth Bruun Olesen]

Jeg vil spørge, om det skal forstås sådan, at Socialdemokratiet for fremtiden mener, at en arbejdsgivermodpart, her Amtrådsforeningen, kan blokere for en forhandlingsløsning ved at sætte sig tilbage med korslagte arme og vente på, at en regering griber ind på et eller andet tidspunkt, vel vidende, at med en borgerlig regering bliver det selvfølgelig til fordel for arbejdsgiverne, og vel vidende, at det, det paritetiske nævn skal forhandle om, det indhold, der er i det, giver retningen, nemlig hen imod det, Amtrådsforeningen ønsker.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Hr. Carsten Andersen for en første og sidste kort bemærkning i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Jeg synes ikke, at ordføreren for Socialdemokratiet rigtig kom ind på Socialdemokratiets rolle i forhandlingssituationen, på, hvor meget man spillede ud og forsøgte at gå ind i realitetsforhandlinger og egentlig også i en realitetsvurdering af det mæglingforslag, der blev lagt frem. Jeg er vidende om, at vi fra Socialistisk Folkepartis side opfordrede til, at man tog nogle drøftelser, og sådan at man kom i realitetsforhandlinger. Jeg er enig med fru Elisabeth Bruun Olesen i at spørge: er det sådan, at hvis ikke man kan klare sin arbejdsgiverforhandlingsrolle i de kommunale organisationer, så læner man sig tilbage og venter på, at man kan udøve den gennem et politisk indgreb?

(Kort bemærkning).

Henning Rasmussen (S):

Jeg tror, det er meget let for befolkningen at forstå, at når der er tale om en konflikt på vore hospitaler, som ikke har udsigt til en løsning ved almindelig faglig strid, når synspunkterne er bundet så fast, som de er i denne situation, så er der tale om en enkeltstående situation, hvor man skal være meget forsigtig med at drage præcedens til andre, mere vanlige situationer. Det er syge mennesker, det drejer sig om først og fremmest, og man skal ikke drage konklusioner med hensyn til fremtidens løsningsforslag ud fra dette helt

specielle problem, der hedder, at den eksisterende konflikt bør standses.

Grove (KF):

Jeg vil sige tak til regeringen, fordi den kommer med en løsning på denne konflikt. Jeg tror ikke, befolkningen har stor forståelse for den konflikt, der har kørt på sygehusområdet.

Når man har læst aviser eller har fulgt med i TV-Avisen om den lægestrejke, der er i gang, vil man vide, at det fremhæves af begge parter, at lønforholdene er man nogenlunde enige om, men man er uenige om, hvor meget arbejdstid en ung læge har. Lægernes beregninger viser en ugentlig arbejdstid på ca. 47 timer i gennemsnit, og Amtrådsforeningen har beregninger, der viser en effektiv arbejdstid for en ung læge på 25-30 timer.

Denne teoretiske diskussion om arbejdstid er ikke særlig interessant for patienterne, og det forstår jeg egentlig godt. For patienterne er det ikke arbejdstiden, det drejer sig om. Nej, det er ventetiden, og den regnes ikke ud i timer, den regnes heller ikke ud i dage, men desværre i uger eller måneder.

Derfor må vi have en afslutning på denne konflikt, og jeg synes også, at regeringen har taget et fornuftigt skridt ved at se på den overenskomst fra 1981, som vi alle ved – og det tror jeg egentlig både læger og vi alle sammen, der jo er medejere af sygehusene, forstår – på mange måder forhindrer en smidig og effektiv tilrettelæggelse af arbejdsgangene på sygehusene. Og det skal vi have for at få ventetiderne bragt ned og for at give vore patienter en god behandling.

Derfor er jeg meget glad for, at man ned sætter et paritetisk nævn, der vil se på alle de problemer, der ligger heri. Det haster, og derfor er det godt, at der er sat en tidsfrist på.

Der er en anden ting, vi ofte hører patienterne sige, når de kommer på vore sygehuse. Ved indlæggelsen bliver de ofte modtaget af den, skal vi sige yngste kandidat, der skriver journalen, og når de kommer på afdelingen – siger patienterne – bliver de modtaget af den yngste reservelæge. Det giver ofte patienterne en vis usikkerhed. De har mange spørgsmål i den situation, de gerne vil have besvaret, og det er klart, at det er svært for de yngre læger at give tilfredsstillende svar.